

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Naser Khader som ordfører.

Naser Khader (RV):

Tak til Enhedslisten for at sætte fokus på forhandlingerne om økonomiske partnerskabsaftaler med en række fattige lande.

Nu hvor Dohaforhandlingerne er brudt sammen og tendensen går i retning af bilaterale aftaler, er forhandlingerne om de økonomiske partnerskabsaftaler afgørende. Vi ved ikke ret meget om, hvordan forhandlingerne skrider frem, Kommissionen holder kortene tæt ind til kroppen, men de meldinger, vi får, er lidt bekymrende.

Det Radikale Venstre er tilhænger af frihandel, markeder skal åbnes, og toldbarrierer fjernes, men ikke for enhver pris og ikke på bekostning af udviklingen i de fattigste lande. Det skal ske på en ordentlig måde og i et forsvarligt tempo.

I modsætning til Cotonouaftalen skal AVS-landene nu åbne deres hjemmemarkeder for europæiske varer og investeringer. Her er det af afgørende betydning at sikre tilstrækkeligt lange overgangsordninger.

EU's krav om åbning af markeder og toldreduktioner vil betyde et drastisk fald i offentlige indtægter for AVS-landene. Selvfølgelig vil det være bedre på sigt at lade moms og indkomstskat erstatte toldindtægter, men det er ikke muligt at gennemføre de reformer fra dag til dag. Toldindtægter udgør gennemsnitligt 25-30 pct. af de offentlige indtægter i AVS-landene. Det siger sig selv, at der er behov for lange overgangsordninger og en fleksibel tilgang.

Samtidig risikerer AVS-landene øget og unfair konkurrence på hjemmemarkedene. De fattige lande har behov for i et vist omfang at beskytte deres hjemmemarkeder, indtil deres landbrugs- og industrisektorer er opbygget, på samme måde som USA, Indien, Brasilien og Kina har beskyttet og stadig beskytter deres.

Det er nødvendigt at afvikle flere begrænsninger på AVS-landenes eksport til EU; det gælder ikke mindst adgang for flere landbrugsprodukter samt afvikling af EU-subsidier på f.eks. bomuld.

EU-landbrugsstøtte giver unfair konkurrence og har sin del af skylden for sammenbruddet i WTO-forhandlingerne. Derfor mener vi i Det Radikale Venstre, at Danmark skal presse endnu

mere på for at få EU's landbrugsstøtte afviklet så hurtigt som muligt.

Kl. 17.50

Det er også bekymrende, at Kommissionen af hensyn til europæiske investorer forsøger at få AVS-landene til at acceptere investeringsregler og udbudsregler for offentligt indkøb, emner, som for længst er taget af dagsordenen i Dohaforhandlingerne, fordi AVS-landene slet ikke er klar til at forhandle på disse områder.

Formålet med de økonomiske partnerskabsaftaler skulle jo gerne være at hjælpe til at integrere de mindst udviklede lande i den globale økonomi. Det er nemlig i EU's egen interesse på lang sigt. Derfor må EU's egne og mere kortsigtede interesser om at fremme investeringer og eksport vige for en stund.

Men det giver ikke mening og er spild af tid på nuværende tidspunkt at sætte spørgsmålstegn ved Kommissionens forhandlingsmandat, som Enhedslisten gør. Ja, vi havde gerne set det anderledes, men det er sent at ændre på, nu hvor forhandlingerne er i gang. Der er mindre end et år, til aftalerne skal træde i kraft, og derfor er det mere konstruktivt at forsøge at påvirke Kommissionen inden for rammerne af forhandlingsmandatet. Det er faktisk det, vi ønsker med dagens forslag til vedtagelse.

Vi synes ikke, det er konstruktivt at indlede en grundlagsdiskussion, nu hvor der er behov for brandslukning i forhold til at få det bedst mulige forhandlingsresultat for AVS-landene.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg er glad for den analyse, som hr. Naser Khader har af forhandlingerne, forstået på den måde, at det jo netop drejer sig om, at vi har at gøre med et meget offensivt, nogle siger ligefrem aggressivt EU, der prøver at få markedsadgang som belønning for, at de fattigere AVS-lande skal have lov til at komme til vores markeder. På den måde er hr. Naser Khaders analyse jo konsekvent meget anderledes end f.eks. den analyse, som fru Pia Larsen har, eller den analyse, som hr. Lars Barfoed kom med. Og der er jeg enig med hr. Naser Khader.

Men problemet er jo stadig væk, at vi står i en situation, hvor Europa-Kommissionen har den forhandlingslinje. Og hvis man ikke kan ændre den forhandlingslinje, vil det så ikke være mest naturligt, at Danmarks ender med at sige: Nej, Danmark kan ikke godkende den måde at køre forhandlingerne på?